

נוח לו לאדם שיפיל עצמו לכבשן האש ואל ילבין
פני חבריו ברבים. מנלן? מתמר. (סוטה י')

לעולם יזהר אדם שלא
להלבין פני חברו ברבים;
דרך הערה אמרו, נוח לו
לאדם וכו'. (מאירי סוטה י')

ונראה האי דלא חשיב ליה (פסחים דף כה.) בהדי
גי עבירות שאין עומדים בפני פקוח נפש עבודת
כוכבים וגילוי עריות ושפיכות דמים משום
דעבירת הלבנת פנים אינה מפורשת בתורה ולא
נקט אלא עבירות המפורשות. (תוס' סוטה י')

בתוס' משמע דדינא הוא
להפיל לכבשן, והוא תמוה
בעיני.

[ובמאירי כ' שאינו להלכה]

(שפת-אמת סוטה י')

והטעם הוא, כי כבשן האש מאבד ומפסיד את הדבר שהוא גוף וגשם בלבד, כי אין
לדבר גוף גשמי קיום בכבשן האש יהיה מה שהוא, ואילו במלבין פני חברו ברבים
שהוא מכבה אור צלם אלקי הוא פני האדם, אשר דבר זה אינו הפסד הגוף רק הוא
הפסד הצלם האלקי, ובשביל כך נאבד מעולם הבא וכמו שאמרו (ב"מ נט, א):
המלבין פני חברו ברבים אין לו חלק לעולם הבא, והבן זה גם כן. (מהר"ל, חידושי-אגדות)

המלבין פני חברו ברבים - צריך אע"פ ככה גענויות וילקה כל יאיו
איו וילקה בעוולו גי וילקה בכל יום ויצטער בשכיבה.
המכבה שם אביו - יבקש ממנו אהיה ברבים וילקה וילקה
וילקה אכל הפגות ארבעים יום.

(שו"ת מהר"ם מרוטנבורג [בסופו, 'דרכי תשובה'])